

Udskriftsdato: 8. januar 2026

KEN nr 10249 af 31/03/2010 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse 66-10 om hjælpemiddel - blodsuktermåleapparat - behandlingsredskab

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500148-09

Ankestyrelsens principafgørelse 66-10 om hjælpemiddel - blodsuktermåleapparat - behandlingsredskab

Resume:

Ankestyrelsen fandt, at en glukosesensor ikke kunne betragtes som et hjælpemiddel.

Begrundelsen var, at brugen af glukosesensoren var iværksat af hospitalet som led i behandlingen af følgerne af ansøgerens sukkersyge.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at glukosesensoren adskiller sig fra et almindeligt blodsuktermåleapparat ved, at det kræver omfattende instruktion fra medicinsk personale og brugen af sensoren kræver vedvarende kontakt med sygehuset. Sensoren kunne ikke købes på et apotek. Der var tale om et lægeordineret middel, som anvendes, når det er lægeligt begrundet og brugen omfattede kun de patienter, hvor det var sværest at regulere på almindelig vis.

Ankestyrelsen fandt således, at der var tale om et behandlingsredskab, som patienten forsynes med som led i den iværksatte behandling med det formål at tilvejebringe forbedring eller at forhindre forringelse af behandlingens resultat.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 941 af 1. oktober 2009 - § 112

Bekendtgørelser:

Socialministeriets bekendtgørelse nr. 624 af 15. juni 2006 om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven - § 7

Afgørelse:

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i NN's sag om ret til en Gaurdian glukosesensor efter serviceloven

Resultatet er:

- Glukosesensor er ikke et hjælpemiddel.

Det betyder, at NN ikke er berettiget til at modtage hjælp til apparaturet efter servicelovens § 112.

Vi ændrer således afgørelsen fra Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen Y.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen finder, at en glukosesensor ikke kan betragtes som et hjælpemiddel.

Det er en betingelse for at få hjælpemidler efter servicelovens § 112, at der ikke kan ydes hjælp efter anden lovgivning, herunder sygehuslovgivningen.

Det er desuden en betingelse for at få hjælpemidler efter servicelovens § 112, at hjælpemidlet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne og at hjælpemidlet i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet.

Begrundelsen for afgørelsen er, at brugen af glukosesensor er iværksat af hospitalet som led i behandling af følgerne af NN's sukkersyge.

Vi har lagt vægt på, Sundhedsstyrelsen har oplyst, at glukosesensoren overvåger blodsukkeret og brugeren får via alarm besked, når blodsukkerniveauet er for lavt. Sensoren adskiller sig fra et almindeligt blodsuktermåleapparat ved, at det kræver omfattende instruktion af medicinsk personale. Der er ikke tale om et apparat man kan købe på et apotek. Der er tale om et lægeordineret middel, som anvendes i de tilfælde, hvor det er lægeligt begrundet. Brugen af apparatet omfatter kun de aller-dårligste patienter, der ikke kan reguleres på almindelig vis. Endvidere kræver brugen af glukosesensor vedvarende kontakt med sygehuset.

Vi finder således, at der er tale om et behandlingsredskab, som patienten forsynes med som led i den iværksatte behandling med det formål at tilvejebringe forbedring eller at forhindre forringelse af behandlingsresultat.

Ankestyrelsen lægger til grund, at det er sygehusvæsenet, der har forsyningsforpligtelsen.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 29. januar 2009
- Klagen til Ankestyrelsen af 25. februar 2009
- Nævnets genvurdering
- Samtalenotat af 7. januar 2009

Ankestyrelsens lægekonsulent har vejledt om de lægelige spørgsmål i sagen.

Sagsfremstilling

OverlægeX ansøgte den 28. april 2008 om bevilling af Gaurdian glukosesensor til NN som hjælpemiddel.

Kommunen meddelte afslag på ansøgning om glukosesensoren.

Kommunen anførte, at NN havde fået bevilget 100 % tilskud til kanyler, sprøjter og testmaterialer samt 50 % tilskud til blodsuktermåleapparat.

Kommunen vurderede, at hans funktionsnedsættelse var tilgodeset med den bevilling.

NN klagede over denne afgørelse.

Nævnet fandt, at NN var berettiget til 50 % af udgiften til det ansøgte blodsuktermåleapparat jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 2.

Nævnet havde lagt vægt på det oplyste om, at NN havde mistet evnen til at føle lavt blodsukker, hvorfor han ikke havde mulighed for at reagere i tide, så blodsukkeret kunne stabiliseres.

Nævnet havde endvidere lagt vægt på det oplyste om, at de uvarslede insulintilfælde var forsøgt imødekommet, dels ved, at han målte meget hyppige blodsukkerværdier, og dels ved at det var forsøgt at omstille ham til de mest moderne insulintyper, men at dette ikke havde ændret på situationen.

Nævnet var samtidig opmærksom på det oplyste om, at NN's nuværende situation havde stor indflydelse på hans tilknytning til arbejdsmarkedet og hans familieliv.

Nævnet fandt, at han med en glukosecensor havde mulighed for at kunne følge blodsukkerværdierne løbende, og at han således havde mulighed for at reagere i tide.

Nævnt fandt derfor, at den ansøgte glukosecensor i væsentlig grad ville afhjælpe den nedsatte funktions-
evne og i væsentlig grad lette den daglige tilværelse.

Kommunen klagede over denne afgørelse. Kommunen anførte, at NN's funktionsevnenedsættelse var tilgodeset med bevilling på 100 % tilskud til kanyler, sprøjter og testmaterialer, samt 50 % tilskud til "almindeligt" blodsuktermåleapparat.

Kommunen anførte yderligere, at NN's årlige forbrug af testmaterialer i 2008 havde beløbet sig til 6.096 kr., hvilket ikke vurderes at være ekstremt højt.

Videre anførte kommunen, at kommunen betragtede den konstante melding om blodsukkerværdien og deraf følgende insulindosering som en del af behandlingen af sukkersygen. Kommunen vurderede således, at apparatet og det nødvendige daglige tilbehør ikke hørte under hjælpemiddelområdet, men derimod skulle betragtes som et behandlingsredskab.

Nævnet har efterfølgende anført, at nævnet ved afgørelsen særligt havde lagt vægt på, at NN ikke havde mulighed for at reagere i tide, da han havde mistet evnen til at føle lavt blodsukker.

Nævnet havde derfor fundet, at han ikke ville være afhjulpel med et almindeligt blodsuktermåleapparat, medmindre han konstant skal foretage målinger.

Nævnet fandt ud fra det oplyste, at resultatet af brugen af et almindeligt blodsuktermåleapparat og en glukosecensor var det samme. Glukosesensoren måler bare automatisk blodsukkerværdien via en kanylen stukket ind i maveskindet. Ansøgeren havde så på den måde mulighed for at reagere noget før på lavt blodsukker.

Nævnet var opmærksom på, at også enkelte patienter (specielt patienter behandlet med insulinpumpe) benytter apparatet som led i deres diabetesbehandling. Der var ikke oplyst, at ansøgeren bruger insulinpumpe.

Nævnet fandt derfor, at der umiddelbart var tale om, at de to apparater gjorde det samme, bortset fra, at det ene apparat gjorde det automatisk og dermed hurtigere end ved brug af blodsuktermåleapparat, samt at det fjerner usikkerheden ved ikke selv at kunne føle, hvis blodsukkeret bliver for lavt.

Nævnet var opmærksom på kommunens bemærkning om, at de anså det for behandling, når der indtages insulin efter en måling af blodsukkerværdien, såfremt denne er lav.

Nævnet gik ud fra, at resultatet ville være det samme, såfremt der blev målt med blodsuktermåleapparat, som viser at blodsukkeret er for lavt. Nævnet fandt derfor, at der ikke var forskel herpå, og kunne derfor ikke ud fra dette konkludere, at det ene er mere behandling end det andet.

Sundhedsstyrelsen har den 7. januar 2010 på Ankestyrelsens forespørgsel oplyst, at glukosesensoren overvåger blodsukkeret og brugeren får via alarm besked, når blodsukkerniveauet er for lavt. Sensoren adskiller sig fra et almindeligt blodsuktermåleapparat ved, at det kræver omfattende instruktion af medicinsk personale. Der ikke er tale om et apparat man kan købe på et apotek. Der er tale om et lægeordineret middel, som anvendes i de tilfælde, hvor det er lægeligt begrundet. Brugen af apparatet

omfatter kun de allerdårligste patienter, der ikke kan reguleres på almindelig vis. Endvidere kræver brugen af glukosesensor vedvarende kontakt med sygehuset.

Formålet med behandlingen af sagen

Vi har behandlet sagen for at afklare, hvorvidt et blodsuktermåleapparat, der automatisk måler blodsukerværdierne er et hjælpemiddel i henhold til § 7, stk. 1, i bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.